

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2014 r.

DOLiS/DEC – 770/14/60757,60759,60760

dot.

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana T.Z., w przedmiocie udostępnienia jego danych osobowych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. na rzecz Komornika Sądowego dla Sądu Rejonowego dla W., Pana R.W.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana T.Z., zwanego dalej Skarżącym, w przedmiocie udostępnienia jego danych osobowych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W., zwanego dalej Naczelnikiem, na rzecz Komornika Sądowego dla Sądu Rejonowego dla W., Pana R.W., zwanego dalej Komornikiem.

Skarżący w treści skargi podniósł, iż cyt.: „(...) w związku z uzyskaniem informacji z Banku P. Sa o uzyskaniu informacji z Urzędu Skarbowego W. (...) Poinformowałem [Skarżący] Naczelnika Urzędu Skarbowego W. o zmianie adresu tak zamedlownaia jak i do korespondencji. Tymczasem okazuje się iż nczelnik Urzędu Skarbowego W. przekazuje dalej moje [Skarżącego] dane osobowe w tym adres do korespondencji na rzecz Komornika sadowego”. [pisownia cytatów w oryginale – przypisek GIODO]

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Na skutek wniosku B. S.A. przeciwko Skarżącemu zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne.
2. Naczelnik wskazał, iż w dniu [...] czerwca 2012 r. wpłynął do Urzędu wniosek Komornika o udostępnienie danych Skarżącego ze zbioru danych osobowych w związku z prowadzonym

postępowaniem egzekucyjnym na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia [...] sierpnia 2007 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia [...] października 2007 r.

3. Naczelnik w swoich wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych poinformował, iż podstawą prawną zobowiązującą do udzielenia informacji na zapytanie Komornika był art. 299 § 3 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.).
4. Komornik wskazał, iż uzyskał i przetwarza dane osobowe Skarżącego w związku z prowadzonym przez niego postępowaniem egzekucyjnym wobec Skarżącego. Ponadto Komornik w piśmie z dnia [...] kwietnia 2013 r. skierowanym do organu ochrony danych osobowych w szczególności przyznał, iż pozyskał dane osobowe Skarżącego w zakresie jego adresu zamieszkania i zameldowania wskazując jednocześnie, iż cyt.: „(...) działanie Naczelnika Urzędu Skarbowego w przedmiocie udostępnienia Komornikowi Sądowemu danych o adresie zamieszkania i zameldowania p. T.Z. było w pełni zgodne z prawem i zasadami prowadzenia postępowania egzekucyjnego”.

W związku z powyższym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa obowiązki administratora danych, do których należy przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie. Zgodnie natomiast z jej art. 7 pkt 2, ilekroć w ustawie jest mowa o przetwarzaniu danych, rozumie się przez to jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Przepisem uprawniającym administratorów danych do przetwarzania danych osób fizycznych, w tym ich utrwalania, jest art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełniona jest jedna z przesłanek taksatywnie wskazanych w tym przepisie. Stosownie do treści powołanego przepisu, przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Za prawnie usprawiedliwiony cel ustawodawca uważa w myśl art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy, w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Katalog przesłanek wymienionych w art. 23 ww. aktu prawnego, jest zamknięty. Każda z przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to, że przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych.

W konsekwencji zgoda osoby, której dane dotyczą nie jest jedyną podstawą przetwarzania danych osobowych, bowiem proces przetwarzania danych będzie zgodny z ustawą również wówczas, gdy administrator danych wykaze spełnienie innej z wyżej wymienionych przesłanek.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 z późn. zm.) organy administracji publicznej, urzędy skarbowe, organy rentowe, o których mowa w art. 476 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 101), zwanej dalej Kpc, banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, podmioty prowadzące działalność maklerską, organy spółdzielni mieszkaniowych, zarządy wspólnot mieszkaniowych, inne podmioty zarządzające mieszkaniami i lokalami użytkowymi, jak również inne instytucje są obowiązane na pisemne żądanie komornika udzielić mu informacji niezbędnych do prawidłowego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia oraz wykonania innych czynności wchodzących w zakres jego ustawowych zadań, w szczególności dotyczące stanu majątkowego dłużnika oraz umożliwiających identyfikację składników jego majątku. Przepis art. 762 Kpc stosuje się odpowiednio.

Pozyskanie danych przez Komornika dla realizacji tego postępowania stanowi zatem realizację 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Art. 299 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.) stanowi, iż organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 182, organom i osobom wymienionym w art. 298. Informacje, o których mowa w § 1, udostępniane są również komornikom sądowym w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym (§ 3 pkt 8). W związku z powyższym przekazanie danych osobowych Skarżącego przez Naczelnika na rzecz Komornika w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym było legalne w rozumieniu art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Należy przy tym zaznaczyć, że organ do spraw ochrony danych osobowych nie posiada możliwości kontrolowania działań jakichkolwiek organów w przedmiocie stosowania przez nie przepisów ww. ustawy Kodeks postępowania cywilnego, o czym stanowi także treść wyroku Naczelnego Sąd Administracyjny z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00), zgodnie z którą „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji, czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami?”. W związku z tym, wskazać należy, iż Generalny Inspektor dokonał jedynie legalności pozyskania danych osobowych Skarżącego przez Komornika oraz ich udostępnienia przez Naczelnika.

Niezależnie od powyższego należy, iż przepis art. 767 § 1 Kpc stanowi, iż na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Dotyczy to także zaniechania przez komornika dokonania czynności. Do rozpoznania skargi na czynności komornika właściwy jest sąd, przy którym działa komornik. Jeżeli do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną, skargę rozpoznaje sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad. Skargę, tę może złożyć strona lub inna osoba, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone (Art. 767 § 2 Kpc). Skarga na czynność komornika powinna czynić

zadość wymaganiom pisma procesowego oraz określać zaskarżoną czynność lub czynność, której zaniechano, jak również wniosek o zmianę, uchylenie lub dokonanie czynności wraz z uzasadnieniem (Art. 767 § 3 Kpc). Skargę wnosi się do sądu w terminie tygodniowym od dnia czynności, gdy strona lub osoba, której prawo zostało przez czynność komornika naruszone bądź zagrożone, była przy czynności obecna lub była o jej terminie zawiadomiona, w innych wypadkach – od dnia zawiadomienia o dokonaniu czynności strony lub osoby, której prawo zostało przez czynności komornika naruszone bądź zagrożone, a w braku zawiadomienia – od dnia, w którym czynność powinna być dokonana. Odpis skargi sąd przesyła komornikowi, który w terminie trzech dni na piśmie sporządza uzasadnienie dokonania zaskarżonej czynności lub przyczyn jej zaniechania oraz przekazuje je wraz z aktami sprawy do sądu, do którego skargę wniesiono, chyba że skargę w całości uwzględni, o czym zawiadamia sąd i skarżącego oraz zainteresowanych, których uwzględnienie skargi dotyczy (Art. 767 § 4 Kpc).

Ponadto wskazać należy, że każdy, kto ma poczucie naruszenia jego dóbr osobistych, może – w stosunku do osoby według niej winnej naruszenia – wystąpić na drogę postępowania cywilnego w myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Stosownie do treści art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121), niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Jeżeli więc skutek działań ww. podmiotów doszło w ocenie Skarżącego do naruszenia jego dóbr osobistych, może on dochodzić ich ochrony na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może ona także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w Kodeksie cywilnym może ona również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Sądem właściwym w tym zakresie będzie sąd cywilny.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 1 i § 2 Kpa stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).